

Z otroků jsou z moci Boží synové a dědicové, píše Pavel v dopise Galatským. V dopise plném vášně a zaujetí. Nevíme přesně, kdy a kým byly sbory v krajině okolo dnešní Ankary, kam se z donucení stáhli potomci slavných a úspěšných keltských válečníků, založeny. Víme ze skutků apoštolských, že Pavel na své druhé misijní cestě touto krajinou dvakrát procházel. Ze samotného dopisu Galatským můžeme vyčíst, že Pavel byl nemocen, když on sám Galatským poprvé zvěstoval evangelium. Přesnější informace nemáme. Co ale víme, je, že nedlouho po Pavlově odchodu přišli do této oblasti jiní křesťanští zvěstovatelé, kteří považovali Pavlovo evangelium za nedostatečné. Prosazovali úplné přijetí Starého Zákona se všemi jeho nařízeními a jejich dodržováním, včetně obřízky. To je prý nutné pro každého křesťana.

Pavel na jejich učení reaguje velmi ostrým dopisem. Není jiné cesty k Bohu než evangelium, které jsme vám zvěštovali my. Není jiné cesty. Jen tato námi zvěstovaná a vámi prve přijatá. **Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, budiž proklet!** Jak jsem právě řekl, a znovu to opakuji: **Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet!** Píše Pavel v úvodu dopisu.

Byla tato ostrá reakce nutná? Proč Pavel alespoň nepřipustí, že zákon, jak se zde mluví o všech starozákonních přikázáních, má svou trvalou platnost a váhu v našich životech určovaných vírou v Ježíše jako

Krista, Ježíše jako Izraelem očekávaného Mesiáše, našeho Vykupitele? Proč tak jednoznačné odmítnutí? Vždyť Galatští neodmítají Krista Ježíše, jen považují za nutné zcela dodržovat všechna starozákonní přikázání. Copak to nejsou Boží přikázání? A nesouhlasí-li s tím Pavel, neměl by tento jiný názor alespoň respektovat, tolerovat? Vždyť chceme být ještě důslednější, než nám říkal on. Chceme dodržovat vše, co zákon přikazuje. To je přece naše povinnost.

Byla tato ostrá reakce nutná? Proč Pavel alespoň nepřipustí, že zákon, jak se zde

mluví o všech starozákonních přikázáních, má svou trvalou platnost a váhu v našich životech určovaných vírou v Ježíše jako Krista, Ježíše jako Izraelem očekávaného Mesiáše, našeho Vykupitele? Proč tak jednoznačné odmítnutí? Vždyť Galatští neodmítají Krista Ježíše, jen považují za nutné zcela dodržovat všechna starozákonní přikázání. Copak to nejsou Boží přikázání? A nesouhlasí-li s tím Pavel, neměl by tento jiný názor alespoň respektovat, tolerovat? Vždyť chceme být ještě důslednější, než nám říkal on. Chceme dodržovat vše, co zákon přikazuje. To je přece naše povinnost.

Byla tato ostrá reakce nutná? Proč Pavel alespoň nepřipustí, že zákon, jak se zde mluví o všech starozákonních přikázáních, má svou trvalou platnost a váhu v našich životech určovaných vírou v Ježíše jako Krista, Ježíše jako Izraelem očekávaného Mesiáše, našeho Vykupitele? Proč tak jednoznačné odmítnutí? Vždyť Galatští neodmítají Krista Ježíše, jen považují za nutné zcela dodržovat všechna starozákonní přikázání. Copak to nejsou Boží přikázání? A nesouhlasí-li s tím Pavel, neměl by tento jiný názor alespoň respektovat, tolerovat? Vždyť chceme být ještě důslednější, než nám říkal on. Chceme dodržovat vše, co zákon přikazuje. To je přece naše povinnost.

Zamysleme se nyní nad dnes přečtenou

částí Pavlovy argumentace. Pavel píše: **Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.**

Když se naplnil stanovený čas. První věcí, kterou zde Pavel zmiňuje, je naplnění stanoveného času. To neznamena nic jiného, než že končí jedna část dějin. Skončila jedna epocha. Starý čas je naplněn, je dovršen. Nebude pokračovat. Starý čas skončil. Přichází doba zcela nová, lišící se od doby předchozí. A to, čím se odlišuje od té předchozí, musí být přece něco velmi důležitého. Žádná drobnost,

které si nikdo nevšimne. Změna, která dokáže měnit obecný čas, musí být opravdovou změnou.

Z relativně nedávné historie vzpomeňme třeba jen na pád komunistického režimu v Československu v roce 1989. 17. listopad celá naše společnost chápe jako přelomové datum v našich dějinách, kterým začíná jiný čas, čas svobody, nových možností, otevření hranic, svobodných voleb. Čas komunistického režimu v Československu se naplnil.

Apoštol Pavel píše, že nový čas nastal, když Bůh poslal svého Syna. Bůh ale neposlal žádnou nebeskou bytost, která má

svůj domov jinde. Neposílá na návštěvu jakéhosi nebešťana, cizince, kterému je vše pozemské a hlavně lidské cizí. Bůh posílá toho, který je narozen z ženy, stejně jako my všichni. Posílá toho, kterého stejně jako nás všechny ohrožuje naše lidská povaha, naše pokoušení, naše sobeckost. Naše žití na úkor druhých, naše žití pro sebe sama. Naše žití pro naši slávu, pro náš úspěch, pro naše zisky. Naše žití v zapomenutí na toho, který nás stvořil a který nás denodenně drží.

A stejně tak jako nás, ohrožuje i Syna důsledek takového žití. A není to jen strach z napadení jiným člověkem, strach z okradení, strach z toho, že mi druhý člověk, na kterém ani nepoznám jeho zlé úmysly, může kdykoli sáhnout na život, majetek, či

rodinu. Každý člověk nese zodpovědnost nejen za sebe, ale i za druhé. Zodpovídá se samotnému Bohu, který požaduje, aby člověk žil jako zodpovědný správce Božího majetku, v pokoji s ostatními správci. A nežije-li tak, má to své důsledky.

Právě zákonem je člověk usvědčován z toho, že nečinil, co činit měl a k čemu je zavázán. A je za to volán k odpovědnosti. Takový je pro Pavla zákon. Zákon, který zcela jasně říká, co má člověk činit. Zákon, který zcela jasně pojmenovává povinnosti člověka. Právě takový zákon pak také zcela jasně obviňuje a usvědčuje ty, kteří tak nečiní. Máš dělat to a to. Ale tys to a to nedělal. Jsi obviněn. Jsi uznán vinným. Budeš potrestán. Tak jasnou řečí mluví zákon. Prikazuje, usvědčuje z nečinění,

vyžaduje trest.

A každý jsi usvědčen. Každý jsi vinen. Každý budeš potrestán. To je náš náklad, který nejsme schopni sami shodit z vlastních zad. Stále více a více se zvětšující břímě našich vin, zákonem vyžadující odpovídající trest. Jsme otroci svých vlastních vin, bez naděje na změnu. Celé lidstvo spoutáno svými vlastními vinami. Právě sem, do takto spoutaného světa, je poslán Boží Syn. Ne jako pouhý host. Boží Syn je součástí spoutaného světa, beroucí na sebe stejnou odpovědnost před zákonem jako mají ostatní.

Když se však naplnil stanovený čas,

poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.

Byl poslán Boží Syn, člověk podrobený stejnému zákonu, ale bez vlastní viny. Jediný spravedlivý byl poslán, aby vykoupil svou smrtí nás všechny, které zákon usvědčuje. Naše viny byly splaceny. Trest byl vykonán. Zákon byl naplněn. Dlužní úpis smazán. Tak jsme se stali opět svobodnými. Zákon ztratil nad námi svou moc. Za naše viny, za naše neplnění zákona byl splacen zákonem požadovaný dluh. Jsme opět svobodní.

V tom se myslím Pavel ještě shoduje s těmi jinými kazateli evangelia, kteří přišli po něm. Ježíš Kristus zemřel za naše hříchy. To je součást oné radostné zvěsti. Jsme osvobozeni. Zákonem požadovaná odplata byla zaplacená. - Ale jak málo by to bylo. Jak málo je to v porovnání s tím, co všechno podle Pavla Bůh v Ježíši Kristu učinil.

Jsme osvobozeni. Vyšli jsme z vězení. Můžeme dělat cokoli. Nejsme otroci. Bylo za nás zaplaceno. Ale co s tím, když nejsme schopni žít jinak, než jak jsme žili předtím? Co se svobodou, když o ní tak jako tak přijdeme? Vždyť jsme přece chtěli žít podle zákona už předtím. A jak to dopadlo? Znovu nedostojíme zákonu, znovu budeme obviněni a usvědčeni. Znovu

bude zákon vyžadovat trest.

Vždyť ani ten, který právě vyšel z vězení, vůbec nemá vyhráno. To opravdové trápení přece teprve začíná. Kde sehnat bydlení? Kde sehnat práci? Je vůbec někdo, na koho se mohu obrátit? Je vůbec někdo, kdo mi dá šanci? A bude-li mít ten člověk štěstí a to vše opravdu sežene, kde má jistotu on i my, že začne žít opravdu jinak, aby se do vězení nedostal podruhé? Ano. Jsme svobodní. Bylo za nás zapláceno výkupné. Ale k čemu nám to je, když znovu upadneme do stejných problémů?

Bůh poslal svého Syna, abychom my byli přijati za syny. Tedy ne jen vykoupení

z dluhů zákona. Ne jen odpuštění vin. Bůh nám ve svém Synu nabízí zcela nový vztah. Proto poslal svého Syna, aby nás nejen osvobodil, ale aby nás přijal za své syny a dcery. Aby se nám stal opravdovým Otcem. Abychom k němu mohli mít tak blízko, jak jen mají děti ke svým rodičům. Abychom mohli nastoupit cestu k živému vztahu Otce a jeho dětí.

Ježíš Kristus byl Bohem poslán, aby nás přivedl ke svému Otci, aby z nás učinil děti Boha Otce. To je přeci ten největší dar, který jsme od Boha obdrželi. To je dar zcela nové cesty. Dar živého vztahu. Dar synovství. A právě to jste nedomysleli, Galatští. Nedošlo vám, že v Kristu Ježíši přišla a otevřela se zcela nová cesta k Bohu. Zapomenete-li na to, je vše ztraceno.

Znovu upadnete do snahy zachovávat zákon jako jediné možnosti. Znovu budete chtít jít ze své vlastní síly. Znovu přece budete obviněni, znovu budete pod trestem.

Ježíš Kristus byl Bohem poslán, aby z nás učinil Boží syny a dcery. Ukázal nám na sobě samém svého Otce. Ukázal nám, že Pán Bůh po nás touží. Chce s námi mluvit, chce abychom se ho ptali. Chce nám odpovídat. Vždyť teprve tak je možné opravdové sblížení, opravdový láskyplný vztah. Jestli na toto zapomenete a budete žít jen s tím, že za vás bylo zapláceno výkupné a nic dalšího se nestalo, nic dalšího se neděje, jste ztraceni. Nebudete synové, nebudete dcery Boží. Budete opět sami. Sami se svými chabými silami.

Právě proto posílá Bůh Otec do našich srdcí Ducha svého Syna, abychom se k němu mohli obracet, abychom mohli slyšet, co říká. Abychom mohli pochopit, co ve svém Synu pro nás učinil. Pochopit, o čem Ježíš mluvil, o čem svědčil, a my to nechápali. Teprve teď můžeme chápat, žít z toho a šířit to dál.

Ale nejen to. Jako děti Boží můžeme prosit za sebe i za jiné. Můžeme se ptát a vyžadovat odpovědi na všechny naše otázky. Vždyť víme, že náš Otec nás slyší. Chce nás slyšet. Ano, můžeme dokonce křičet, jako křičí děti, které se dožadují péče a pozornosti svých rodičů.

Bůh sám chce být naším Otcem. To není výsledek náhody. To je výsledek svědectví Ježíše Krista Bohem poslaného k nám na tento svět. Vždyť nám je se synovstvím Božím připsáno i dědictví! Záruka budoucnosti! Namísto nejistoty právě propuštěného z vězení jistota Boží péče. Jistota toho nejbližšího možného vztahu se samotným Bohem. Jistota naší budoucnosti jako dědiců Božích. Na tom je třeba stát. Na tom je třeba stavět. To je třeba slavit. To je třeba šířit dál. Není jiné cesty. Ježíš Kristus poslaný Bohem pro nás. Pro naše nové synovství. Amen.

Jeremjáš 31,31-34
304; 284; 297

118,1-4; 294;

*Kázání vikáře Petra Grendla na vánoce
25.12.2007.*